

ת"פ 54623/11/12 - מדינת ישראל נגד גיל טל בזק

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 54623-11-12 מדינת ישראל נ' בזק
בפני כבוד השופט אליאנא דניאלי

המאשימה מדינת ישראל

נגד
הנאשם גיל טל בזק

הכרעת דין

רקע

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום בן שני אישומים המייחס לו שתי עבירות איומים, בניגוד לסעיף 192 בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"), ושיבוש מהלכי משפט בניגוד לסעיף 244 בחוק.

בהתאם לחלק הכללי בכתב האישום, הנאשם היה בתקופה הרלוונטית חייב בהליך הוצאה לפועל המתנהל בלשכת ההוצאה לפועל בתל אביב, בה כיהן כבוד הרשם אבי כהן.

על פי עובדות האישום הראשון, ביום 4.4.10 הגיש הנאשם בקשה ללשכת ההוצאה לפועל, ובה איום על הרשם כי אם יכנסו ההגבלות לתוקף, צפויה לרשם כהתחלה תלונה בנציבות תלונות הציבור על שופטים, וכי זהו צעד ראשון בסדרת הליכים נגדו.

על פי עובדות האישום השני, ביום 19.4.10 הגיש הנאשם בקשה ללשכת ההוצאה לפועל ובה איים על הרשם כי התגובה לעבירה אותה מבצע הרשם כנגד הנאשם תבוא בהתאם ובזמן שיבחר. כן איים הנאשם על הרשם במילים הבאות - "**לרשם אבי כהן, לצערי לא לקחת ברצינות את האזהרה לפעולות נגדך ואת רצינות כוונותי תראה בקרוב מאוד, לטובתך ולטובת כולם טוב תעשה אם תודה בפשעים והעבירות אותם ביצעת תוך ניסיון לכפות כספים אותם לא תקבל וגם לא בחלומות הורודים שלך**". כן כתב - "**וגם לך אבי כהן לא יצא דבר טוב מהפעילות הפושעת שלך מלבד רישומים נגדך**".

בתשובתו לאישום הודה הנאשם בכתיבת הדברים המיוחסים לו, ואולם טען כי אלו אינם מהווים איום, שכן לדבריו כל שעשה הינו לפעול בהתאם לכתוב ולפנות לגופים המתאימים כדי להתלונן כדי כנגד הרשם. נטען כי האמירות המיוחסות לו בכתב האישום הוצאו מתוך מכלול הדברים אותם כתב, ועל כן יש לבחון את האמירות בהתאם להקשרן. לדבריו, כוונתו היתה להזהיר את הרשם ולא לאיים עליו, ואכן הוא כתב ועשה, בפנותו לגוף הרלוונטי כדי להתלונן נגד הרשם -

נציבות הביקורת על שופטים.

בפתח הדברים וכמצוות המחוקק, אני מודיעה על זיכוי הנאשם מהאישומים כנגדו.

כמפורט לעיל, יריעת המחלוקת הינה מצומצמת, שכן הצדדים אינם חולקים על נוסח האמרות, כמו גם על כך שאלו הופנו כלפי הרשם בכתב, במסגרת בקשה אותה הגיש הנאשם ללשכת ההוצאה לפועל. לפיכך, המחלוקת בין הצדדים מתמצת בשאלה האם אמרתי של הנאשם עולות כדי עבירה. באופן פרטני חלוקים הצדדים בשאלות האם האמרות הינן בעלות תוכן מאיים, האם התקיים בנאשם היסוד הנפשי הדרוש לעבירת האיומים, והאם במעשהו שיבש מהלכי משפט.

ראיות הצדדים

מטעם המאשימה הוגשו ראיות בכתב, והעידו גובי הודעות הנאשם. מטעם הנאשם העיד הוא לבדו.

חלף עדות הרשם, ונוכח החלטתי לפיה ממילא לא יעיד הרשם באופן פרונטלי בבית המשפט, הסכימו הצדדים כי תוגש הודעתו במשטרה. בהודעתו מיום 23.4.10 (ת/4), ציין כי הוא משמש כרשם ההוצ"פ בתל אביב, וכי אגב טיפול שגרתי באחד התיקים קיבל את פניית הנאשם - ת/5. לדברי הרשם, בפנייה נוספת ציין הנאשם כי **"כדאי לי טוב לקחת את הכוונות שלו, והוא יראה לי על כל הפשעים והעבירות שעשיתי"**, מבלי לפרט מה בכוונת הנאשם לעשות. הרשם ציין בהודעתו כי לא פגש בנאשם ולא קיים דיון בעניינו, קרי המגע עימו נעשה בכתובים בלבד, אשר הוגשו באמצעות המזכירות. כן ציין כי מלבד המסמכים שהוגשו לא היו איומים נוספים, וכי האיום להבנתו הינו ברמז, באשר למה שייעשה אם בקשת הנאשם לא תתקבל. עוד הוסיף הרשם, כי לאחר פניית הנאשם בכתב, פנה הנאשם לנציבות תלונות הציבור על שופטים (להלן: **"הנציבות"**).

נוסף להודעתו הוגשה פנייתו של הרשם למנהל בתי המשפט (ת/7), במייל מיום 19.4.10, ממנה עולה כי שני המסמכים אותם כתב הנאשם (ת/5 ות/6) התקבלו בלשכתו באותו יום, 19.4.10. הרשם ציין בפנייתו כי הוא רואה את הדברים כאיום נגדו, ומבקש את הנחיית מנהל בתי המשפט כיצד לפעול. במאמר מוסגר יצוין כי תשובת מנהל בתי המשפט אינה מצויה בחומר הראיות, ואולם אין חולק כי ביום 23.4.10 כאמור התלונן הרשם בפני שוטר.

המסמכים ת/5 ות/6 הינם נשוא כתב האישום. בפניית הנאשם מיום 4.4.10, בטופס לשכת ההוצאה לפועל בבקשה לעיכוב ההליכים וביטולם (ת/5), הלין הנאשם על כך שהליכי ההגבלה כנגדו הוטלו עליו על ידי הרשם בזמן שהמתין לפסיקת בית המשפט, וטען כי הופעלו כלפיו הגבלות עוד בטרם מיצה את הליכי הערעור. לפיכך - **"האשמה היא בעיקר על הרשם אבי כהן. הנסיון להעביר את האחריות לראש הוצ"פ לא פותר אותו מאחריות לעבירות שביצע. אם יכנסו ההגבלות לתוקף צפויות לרשם כהתחלה תלונה בנציבות אזרחים נגד שופטים בירושלים צעד ראשון בסידרת הליכים נגדו"** - לשון הפנייה.

בפניה נוספת (ת/6), אשר מת/7 עולה כאמור כי הוגשה להוצ"פ באותו מועד, ציין הנאשם כי העובדה כי לא ניתנה

החלטה הינה "צעד התחמקות שקוף" לטענתו, הוסיף כי "טוב יעשה הרשם אם יקרא את המפורט בטופס הבקשות החייב", גרס כי נכפתה עליו "מציאות מדומה ולא נכונה", והוסיף ש- "התגובה לעבירה זו נגדי תבוא בהתאם ובזמן שאבחר". עוד כתב - "לרשם אבי כהן לצערי לא לקחתה ברצינות את ההזהרה לפעולות נגדך, ואת רצינות כוונותי תראה בקרוב מאד. לטובתך ולטובת כולם טוב תעשה אם תודה בפשעים והעבירות אותם ביצעתה תוך נסיון לכפות כספים אותם לא תקבל וגם לא בחלומות הורודים שלך".

בהמשך ציין כי חברת "סלקום" מנהלת נגדו מאבקים מזה מספר שנים, ואולם לדבריו לא קיבלה דבר וטרחתה הינה לחינם. כן כתב - "גם לך אבי כהן לא יצא דבר טוב מהפעולות הפושעות שלך מלבד רישומים נגדך".

הנאשם אישר בחקירותיו במשטרה כי כתב את המסמכים האמורים.

הוא פרט (1/ת) את ההשתלשלות ארוכת השנים באשר להליכי גביה אשר נוקטת כנגדו חברת "סלקום", וטען כי במסגרת הליכים אלו נתן הרשם החלטה שגויה כנגדו, ולפיכך הזהיר את הרשם, ולא איים, לדבריו, כי יפנה במסגרת החוק לנציבות תלונות הציבור. לדבריו, לא התכוון לאיים אלא להתריע בפני הרשם כי בכוונתו להגיש תלונה נגדו בנציבות, וכך עשה.

גם בהודעה נוספת (2/ת), טען כי פעולותיו היו במסגרת זכותו החוקית להתלונן כנגד הרשם, ובמסגרת זכותו להודיע לרשם על המהלכים אותם בכוונתו לנקוט כנגדו. במסגרת ההודעה נקט במילים בוטות כנגד כשירותו של הרשם, ציין כי התלונן פעמים רבות כנגד רשמים אחרים, וכי תלונותיו נדחות דרך קבע. לדבריו, בפניותיו לרשם ביקש להבהיר לו כי אף שאינו יכול לפעול כנגדו ישירות, בהתאם לחוק, הרי שהוא יכול להתלונן נגדו, כפי שעשה. הוא כפר בטענה כי מעשיו מהווים שיבוש מהלכי משפט, ועמד על כך כי זכותו לבקש סעד אצל האחראים על תפקוד בתי המשפט, כך טענותיו.

אף בעדותו בפניי פרט הנאשם טרונות מרובות כלפי מערכת המשפט לאורך שנים. לדבריו, התלונן מספר פעמים בנציבות, ואולם לא ראו בעבר בפניותיו משום איום; גם כעת, לשיטתו, המסקנה כי מדובר באיומים הינה פרשנות מעוותת של הדברים שכתב ושל כוונותיו, שכן כל שעשה הינו לפעול בהתאם לחוק. הוא הודיע מה בכוונתו לעשות, קרי להתלונן, וכך עשה, ועמד על כך כי זכותו לכתוב לרשם כי בכוונתו להתלונן כנגדו, וכי כל שביקש היה שתתבררנה תלונותיו. הנאשם תמך טענותיו בעובדה כי פנה בכתב אל הרשם, במסגרת הליכי הפנייה המקובלים, מבלי שפגש בו, ומבלי שפנה אליו באופן בלתי אמצעי. גם מכך נלמד לשיטתו כי לא התכוון לאיים.

במהלך הבאת הראיות הוגשה פניית הנאשם לנציבות, במסגרתה ביקש לדעת כיצד ניתן להסיר את חסינות הרשם (נ/1, מיום 11.4.10).

כן הוגשה התשובה אותה קיבל הנאשם מלשכת מנהל בתי המשפט (מצורף לנ/1).

דין והכרעה

סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 קובע -

עמוד 3

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים".

הלכה היא כי מניעת ההפחדה וההקנטה עומדות ביסוד האינטרס החברתי המוגן בעבירה זאת, כאשר המטרה הינה להגן הן על שלווה נפשו של הפרט, והן על חופש הפעולה שלו, נוכח ההכרה כי איומים רבים מושמעים במטרה להשפיע על התנהגות המאויים (ע"פ 103/88 משה ליכטמן נ' מדינת ישראל).

בענייננו הופנו האיומים כלפי רשם, אשר מעמדו השווה במספר חוקים למעמדם של בעלי תפקידים שיפוטניים אחרים. נפסק כי הגם שלרשמים ניתנו סמכויות שיפוט מצומצמות, הרי שהם ממלאים תפקיד בעל אופי שיפוטי (ר' בג"צ 379/07 בענין רמזי חוראני).

בהקשר זה יצוין כי ברע"פ 2038/04 שמואל לם נ' מדינת ישראל, נאמר, אף כי בהקשר משפטי אחר, כי -

"השמעת איומים נגד אישי ציבור היא רעה חולה אשר בכוחה לפגוע באושיות הדמוקרטיות".

באופן פרטני באשר לאיומים על שופט, נאמר בע"פ 1867/01 ארמונד מיארה ואח' נ' מדינת ישראל:

"איום על שופט, בין במשתמע ובין במפורש, הינו דבר חמור אשר פוגע בעקרונות היסוד של שיטתנו. הוא מהווה פגיעה קשה בשלטון החוק, ככלל, ובפעילות מערכת בתי-המשפט, בפרט. יש לעוקרו מן השורש ולגנותו בכל פה".

לצד זאת, הרי שמאחר שעבירת האיומים מגבילה את חופש הביטוי של הפרט, יש לנקוט משנה זהירות בהכרעה אם ביטוי מסוים מהווה עבירה. נפסק כי על מנת לקבוע אם תוכנו של ביטוי עולה כדי איום, על בית המשפט לבחון -

"...אם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן היישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום" (פסק דין חמדני [4], בעמ' 415 וראו גם את האסמכתאות המובאות בפסק הדין בעמ' 416). יודגש כי בחינת תוכנו של הביטוי אינה מתבצעת במנותק מן הנסיבות אלא בתוך ההקשר שבו ניתן הביטוי. בית המשפט יבחן את הנסיבות שאפפו את מסירת הביטוי ואת הנסיבות שבהן הוא נקלט. כמו כן יבחן בית המשפט את המסר שהיה גלום בביטוי (פסק דין חמדני [4], בעמ' 416)" (רע"פ לם, ההדגשה אינה במקור).

כן עמד בית המשפט באותו ענין על כך ש-

"למותר לציין כי לא כל התייחסות שלילית לאחד או יותר מהתחומים המוזכרים בסעיף 192 עולה כדי איום. יש שהאיום הוא ברור וחד-משמעי, כאשר הוא מפורש ובוטה. יש שמתעורר קושי בהכרעה אם אכן מדובר בביטוי מאיים. כך באשר לביטויים גבוליים שיש בהם איום נרמז או איום מוסווה וכך, לעתים, בביטויים בעלי משמעות מאיימת בנסיבותיו המיוחדות של המאויים. החשיבות שיש לסיווג ביטוי כ"איום" במובנו העברייני נובעת מן ההגבלה האינהרנטית הקיימת בעבירת האיומים על חופש הביטוי של הפרט. סיווגו של ביטוי כ"איום" מוציא את הביטוי אל מחוץ לתחום הביטוי המוגן והופך את האדם שביטא אותו לעברייני. בכך נפגע חופש הביטוי הנתון לכל אדם, וככל

שיינתן פירוש רחב יותר למושג האיום כך תתעצמנה המגבלות על חופש הביטוי.

כבוד השופט ברק (כתוארו אז) הצביע בפס"ד ליכטמן על כך שקו הגבול בין איום לאזהרה אינו תמיד ברור. כן ציין כי עבירת האיומים קשה לעיתים לבחינה, מאחר שהערכים עליהם היא נועדה להגן עלולים להתנגש בחירותו ובחופש הביטוי של האחר. לפיכך, לעיתים נתקשה להבחין בין התבטאות מותרת, כגון אזהרה, הגם שהיא עלולה לעורר פחד, לבין התבטאות העולה כדי מעשה עבירה.

כאמור בראשית הדברים, הרי שלאחר שבחנתי את הנסיבות בהן נכתבו הדברים, ונוכח התרשמותי הישירה מהנאשם שבפניי, נמצא כי במקרה זה הביטויים אינם מהווים עבירה. התרשמתי כי עסקינן במקרה גבולי, ולפיכך, חרף נפסדות ובוטות הדברים שנכתבו, הרי שהספק פועל לטובת הנאשם. במה דברים אמורים?

פעמים רבות הפנייה לבית המשפט, כמו אל לשכת ההוצאה לפועל, בכתב או בעל פה, אינה מנומסת ואינה בלשון נקיה. רוצים היינו כי הבאים בשערי בתי המשפט וההוצאה לפועל, יפנו אל כלל הגורמים המטפלים בהם, ובכלל זה אל הרשמים והשופטים בדרך מכובדת. דומה כי אין חולק כי פניית הנאשם אל הרשם נעשתה בשפה בוטה ומשתלחת, אשר אינה נעימה ואינה מקובלת. לפיכך, תחושת הרשם הינה מובנת, ודאי נוכח חלקים מסויימים מהמסמך (ת/6), אשר אכן עלולים להתפרש כאיום. ואולם, אף אם נכתבו הדברים בשפה בוטה, הרי שאין הכרח כי הם מהווים איום, שכן כאמור, בהתאם לפסיקה, יש לבחון את הביטוי בתוך ההקשר בו נאמר, ואת מכלול הנסיבות.

אף ב"כ המאשימה מודה כמדומה כי עסקינן במקרה גבולי, שכן היא הסכימה בסיכומיה כי "יתכן וכל אישום בו הואשם הנאשם, בנפרד מהמכלול, אינו מהווה איום"; ואולם לשיטתה מכלול הדברים שנכתבו מהווה איום. סבורתני כי ההיפך הוא הנכון. ייתכן כי לו היו עומדים בפניי מקטעים נפרדים של הדברים אותם כתב הנאשם, היה מקום לקבוע כי הם מהווים איום. כך, דבריו של הנאשם כי "התגובה לעבירה זו נגדי תבוא בהתאם ובזמן שאבחר", דבריו כי "את רצינות כוונותי תראה בקרוב מאד. לטובתך ולטובת כולם טוב תעשה אם תודה בפשעים והעבירות אותם ביצעתה", ודבריו כי "גם לך אבי כהן לא יצא דבר טוב מהפעולות הפושעות שלך", עשויים להתפרש כאיומים.

ואולם לא ניתן להפריד אמירות בוטות ולא מקובלות אלו של הנאשם, מדבריו האחרים, באותה פנייה ממש, לפיהם מה ש"יצא" לרשם הינו "רישומים נגדך". כך גם לא ניתן להתעלם מהעובדה שהנאשם אכן פנה לאחר כתיבת הדברים, ובטרם קיבל הרשם את המסמכים, אל הנציבות. במעשה זה יש כדי ללמד כי אכן כוונתו היתה לפנות אל הנציבות, ותו לא. לפיכך, ונוכח מכלול הנסיבות אשר נפרש בפניי, שגגה תהא לברור מילים מתוך המכלול, מילים אשר בחינתן לבדן עלולה לשוות לנאמר משמעות אחרת מזו אשר ניתנת לו בעת שקילת ההקשר המלא.

איני מתעלמת מן המימד הסובייקטיבי ומתחושת הרשם. דומה כי לא בנקל יפנה רשם למנהל בתי המשפט עקב תחושת איום, ועצם תלונתו במשטרה מלמדת על כך. מאמינה אני כי הרשם חש מאוים, ודומה כי אף ההגנה לא חלקה על כך. ואולם בהתאם להלכה הפסוקה, אין די בתחושה הסובייקטיבית, ויש צורך בבחינת הדברים על פי אמת מידה אובייקטיבית, ובקביעה כי המעשה נעשה "שלא כדין", כמבואר להלן. דומה כי גם הרשם עצמו היה מודע לכך, באשר הבחין בין תחושתו כי הוא מאוים, לבין הצבעתו בהודעתו על כך כי ככל שהיה איום הרי שהוא נעשה במרומז.

אף כי ניתן להבין את תחושת אי הנוחות המתעוררת בליבו של נושא משרה, בעת פנייה אליו במסגרת תפקידו באופן

המתואר לעיל, הרי שאין הכרח כי המסקנה תהא עקב כך כי הדברים שנכתבו הינם בגדר עבירה.

בבחינת היסוד העובדתי, לא ניתן להתעלם מכך שכאמור מת/7 הובהר כי ההתבטאויות נעשו כמקשה אחת, במועד אחד, ועל גבי טופס פניה מקובל של ההוצאה לפועל. לכך חשיבות בבחינת משמעותם של הדברים, שכן נתון זה תומך בקבלת גרסת הנאשם כי סבר כי הוא פועל על פי דין, ובמסגרת המותר. יוזכר גם כי דברי הנאשם לא נאמרו אל מול הרשם, ולפיכך לא קלט אותם הרשם באופן ישיר, ולא יכול היה להתרשם משפת הגוף או מנסיבות נוספות אשר היה בהן כדי להבהיר אם מדובר באיום, כהגדרתו בדין ופירושו בפסיקה, נוכח גבוליות הביטויים המתוארת לעיל.

כאמור, עבירת האיומים כוללת את הרכיב "שלא כדין". כבוד השופט ברק עמד בפס"ד **ליכטמן** על כך שאיום לפגיעה הינו מעשה שנעשה כדין, אם הדין מתיר את הפגיעה באופן בו נעשתה.

בע"פ 3779/94 משה חמדני נ' מדינת ישראל, נאמר בהקשר זה -

"אמנם, בעבירת האיומים הנדונה לפנינו הרכיב המוגדר "שלא כדין" אינו מיותר, אך נראה לכאורה, כי ניתן להסתפק לצורך סעיף זה במבחן הנזכר של התנהגות ללא היתר פוזיטיבי בדין."

בדנ"פ 7383/08 יוסף אונגרפלד נ' מדינת ישראל, אשר עסק בעבירה של העלבת עובד ציבור, עמד בית המשפט העליון על כך כי סף הסבילות הנדרש מעובד ציבור כאשר מוטחים בו דברי ביקורת הינו גבוה מאד, גם מקום בו הביקורת אינה מדודה ומנומסת, וחזר על ההלכה לפיה חופש הביטוי הינו גם החופש לבטא דברים הצורמים את האוזן.

עוד עמד בית המשפט באותו ענין על כך:

"לצורך ההבחנה בין ביקורת בוטה לבין חרפות וגידופים יש לבחון מהו המאפיין הדומיננטי מבין השניים - בביטוי שבמחלוקת. מאפיין זה נלמד מן השפה שבה נעשה שימוש, אך לא רק ממנה; יש להבין את משמעות הביטוי גם על רקע ההקשר הכולל שבמסגרתו הושמע והנסיבות שבהן הובע".

באופן דומה יש לטעמי לבחון גם את התבטאויות הנאשם שבפניי, קרי על רקע ההקשר הכולל, מכלול הנסיבות, ותוך בחינה מהו המאפיין הדומיננטי. ערה אני לכך כי הבחינה המתבצעת במסגרת הכרעת הדין הינה בגדר "פוסט מורטם", קרי לאחר שהנאשם פעל, וניתן כעת להיווכח כי אכן כוונתו היתה להתלונן כנגד הרשם בנציבות הביקורת בלבד; ואולם גם בבחינה הנעשית בדיעבד, יש כדי לחזק את המסקנה בדבר כוונת הנאשם.

יוזכר, כי בכל הנוגע ליסוד הנפשי הנדרש להוכחה בעבירת האיומים, הרי שעבירה זו דורשת כוונה, שמא נאמר מטרה, להפחיד או להקניט. **ברע"פ למ** עמד בית המשפט העליון על כך שמאחר שבעבירת האיומים טמונה פגיעה בחופש הביטוי של הפרט, הוא הנאשם, ובשל פגיעה זו בחופש הביטוי שלו, אין די בדרישת המודעות הרגילה, אלא יש להוכיח גם שאיפה מודעת להטיל אימה, קרי כי המעשה נעשה **"כדי להשיג את הפחדתו או הקנטתו של אדם"** (ור' בהקשר זה גם את **ע"פ חמדני**).

לענין זה נקבע כי -

"כאשר יש צפיות ברמה גבוהה של הסתברות כי יש באיום כדי להפחיד או להקניט, כי אז מתקיים היסוד הנפשי של "כוונה" הנדרש בעבירה. לפיכך גם אם לא התכוון המאיים להפחיד את קולט

האיום, די בכך שצפה שאפשרות זו עשויה להתממש ברמת הסתברות גבוהה כדי שהעבירה תושלם כלפי אותו קולט" (רע"פ למ, ור' גם ע"פ חמדני).

במקרה שבפניי, ולאחר שהתרשמתי באופן בלתי אמצעי מהנאשם, הרי שהרושם הינו כי עסקינן במי שנוטה להתנהלות בוטה ואף חריגה (ר' לענין זה תאורו את חקירתו בע' 28 ש' 1-9, ואת דבריו ביחס לכשירות הרשם בהודעתו). הנאשם עמד כאמור על כך שלא התכוון לאיים על הרשם, אלא התכוון להבהיר לרשם כי ימצא זכויותיו על פי חוק, והבהיר כי אכן פנה אל הנציבות מיד לאחר כתיבת הדברים (כאמור, אין חולק כי כך עשה, עוד בטרם קיבל לידיו הרשם את בקשות הנאשם נשואות כתב האישום).

יצוין כי אף ב"כ המאשימה היתה נכונה להניח בסיכומיה כי ייתכן שהנאשם סבור שאין המדובר באיום. יש חשיבות לעמדתה זו של המאשימה, בעת הבחינה אם הוכחה כוונתו של הנאשם.

נוכח דברים אלו, ובהתחשב במאפייניו של הנאשם כפי התרשמתי ממנו בעדותו בפניי, לא שוכנעתי ברמה הנדרשת בפלילים כי לנאשם הייתה מודעות ברמה גבוהה של הסתברות כי יש בהתנהגותו כדי להטיל מורא על הרשם. אף אם בפניי מקרה גבולי, הרי שהספק קם בענין זה לטובת הנאשם.

כאמור, שוכנעתי כי קיים ספק. כך באשר ליסוד העובדתי, נוכח בחינת מכלול הדברים שנכתבו, טיב הדברים שנכתבו, מהותם ואופן כתיבתם; כך גם באשר ליסוד הנפשי הנדרש, נוכח גרסת הנאשם וההתרשמות הימנו, שכן חרף הלכת הצפיות, יכול נאשם לשכנע כי בעניינו האישי לא הוכחה הכוונה.

בכל הנוגע לצפיית האפשרות כי הדברים יקניטו את הרשם, הרי שבע"פ 5498/10, בענין פלוני, עמד בית המשפט על כך שרכיב ההקנטה בעבירת האיומים עניינו בהרגזה - "ברמה מקבילה להפחדה", וכי הכוונה הינה ל-"אמירה פוגענית בדרגה של ממש, שאדם מן היישוב יפגע הימנה ועלול הוא להתיירא". משקבעתי כי אין בהכרח בדברים כדי לעורר מורא במובן האובייקטיבי, גם בעת בחינת הנסיבות הסובייקטיביות, הרי שנמצא כי הדברים אף אינם עולים כדי הקנטה.

בכל הנוגע לטענת המאשימה כי המניע למעשים הינו רצון להניא את הרשם מהחלטות שלא נשאו חן בעיניי הנאשם, ובמטרה להפחידו כדי שישנה את החלטותיו, הרי שאין בידי לקבל את הטענה כי פנייתו של הנאשם מהווה שיבוש מהלכי משפט.

ראשית יצוין כי הנאשם לא נחקר בבית המשפט באשר לטענה כי ביקש לשבש את מהלכי המשפט, ואף הרשם לא התייחס לכך בהודעתו ובמייל ששלח.

שנית ועיקר - איני יכולה להסכין עם הטענה כי עצם הפנייה אל נושא תפקיד שיפוטי, במטרה כי ישנה את החלטתו, מהווה שיבוש שכזה. במסגרת מילוי תפקידם חשופים בתי המשפט באופן יומיומי לפניות של נאשמים, חייבים, ואחרים, המבקשים מבתי המשפט לחזור בהם מהחלטות שונות. נוכח קביעתי כי הפנייה אל הרשם אינה עולה כדי עבירת איומים, הרי שעצם הפנייה אל הרשם, חרף לשונה הבוטה כאמור, אף אם זו נעשתה במטרה כי יחזור בו מהחלטה קודמת, אינה מהווה שיבוש מהלכי משפט.

נוכח התוצאה אליה הגעתי בחנתי אם יש מקום להרשיע את הנאשם בעבירות בהן לא הואשם, כדוגמת זילות בית המשפט, בניגוד לסעיף 255 בחוק העונשין, או העלבת עובד ציבור, בניגוד לסעיף 288 בחוק. ואולם המאשימה לא ביקשה זאת, והנאשם לא נחקר בגין עבירות אלו. לפיכך, איני מוצאת כי נשמרה זכותו של הנאשם להתגונן בפני עבירות אלו.

לאור דברים אלו לא מצאתי לנכון לדון בטענות נוספות של ההגנה, ובכלל זה בטענות בדבר ניסוח כתב האישום ומועדי האישומים, ובטענות בדבר העדר חקירה ממצה.

אשר על כן, וכאמור בראשית הדברים, מזוכה הנאשם מכל אשמה.

זכות ערעור כדין.

ניתנה היום, ט"ז שבט תשע"ו, 26 ינואר 2016, במעמד הצדדים